

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713213029
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3713213029.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobcu: Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bajkalská 29/A, 821 08 Bratislava, IČO: 36 284 831 proti žalovanému: Zdravotná doprava Púchov, spol. s.r.o., so sídlom Pod Lachovcom 1727/55, 020 01 Púchov, IČO: 36 312 991, o zaplatenie 35.551,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 31. mája 2017, č.k. 6C/111/2014-255 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 35.551,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 35.551,88 eur od 01.07.2012 do zaplatenia, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odvolací súd **v z á j o m n ú** žalobu žalovaného zo dňa 28.06.2021 o zaplatenie sumy 2.303,81 eur **z a m i e t a**.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.821,65,- eur a úroky z omeškania 9 % ročne zo sumy 16.821,65,- eur od 01.07.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. súd priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 7,16%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 36 240,81 € s úrokmi z omeškania. Žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle článku 2 predmetnej zmluvy si zmluvné strany dohodli podmienky poskytovania dopravy poistencom žalobcu, rozsah dopravy, výšku úhrady za dopravu a jej splatnosť a úpravu vzťahov medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca je spoločnosť založená za účelom vykonávania verejného zdravotného poistenia a za tým účelom je podľa § 9 zákona č. 581/2004 Z. z. oprávnený vykonávať kontrolnú činnosť u poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. V zmysle článku 5 zmluvy vykonal žalobca v dňoch 7.6.2011 až 8.6.2011 kontrolu opodstatnenosti, účelnosti, hospodárnosti a efektívnosti vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia. Touto kontrolou bolo zistené vyúčtovanie vyššieho počtu kilometrov, než zodpovedá skutočnosti, a pri prepravách BIO nebolo preukázané, že táto bola vykonaná pre účely poistencov žalobcu. Po prerokovaní protokolu dňa 19.9.2011 žalobca uznal pôvodne neuznané vykonané kilometre, čím sa škoda znížila na 38 544,62 €. V zmysle článku 6.2 a 6.3 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade, ak žalobca na základe vykonanej kontroly zistí neoprávnenosť už realizovaného a uhradeného plnenia, žalovaný sa zaviazal neoprávnenú úhradu vrátiť. Žalobca

jednostranne započítal v dňoch 16.8.2012 a 31.10.2012 pohľadávky vo výške 1 132,20 € a 1 171,61 €; zostatok pohľadávky je tak 36 240,81 €. Medzi žalobcom a žalovaným neexistuje žiadna dohoda, na základe ktorej by mal žalobca uhrádzať zvoz biologického materiálu bez žiadanky ambulancie alebo strediska; žalovaný teda mohol vyúčtovať žalobcovi zvoz biologického materiálu iba potom, ako by pripojil žiadanku od ambulancie alebo strediska o tom, že existuje biologický materiál, ktorý treba previezť do laboratória. Pri vykonávaní kontroly revízní lekári žiadali od žalovaného podklady na preukázanie prevozu biologického materiálu, ktoré im však žalovaný neposkytol. Z predložených podkladov žalovaným však nie je zrejmé, že uvedený prevoz vykonal v prospech poisťencov žalobcu. Podľa článku 4.6 písm. e) zmluvy bol poskytovateľ povinný poskytovať dopravu na základe písomnej požiadavky ošetrojúceho lekára a je teda zrejmé, že žalovaný mal pred každým vykonaním dopravy disponovať písomnou žiadankou poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorú bol potom povinný archivovať. Ide o zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného, ktorej porušenie je porušením zmluvy. Žalovaný pri revíznej kontrole žiadnym spôsobom nevedel zdokladovať vystavovanie takýchto príkazov a ich kontrolu, čím nevedel preukázať ani samotné plnenie si zmluvnej povinnosti. V konaní nebola preukázaná existencia dohody o vypracovaní harmonogramu. Žalovaný nedisponoval písomnými žiadankami na zvoz biologického materiálu, čím sa dopustil porušenia svojej povinnosti podľa zmluvy a neoprávnenej fakturácie dopravy; žalovaný sa zároveň dopustil aj porušenia zmluvnej povinnosti ohľadne vystavovania príkazov na jazdu pri zvoze biologického materiálu a pri kontrole plnenia týchto príkazov. Zmluva medzi stranami sa spravovala právnym režimom Obchodného zákonníka, a to podľa článku 4.1 zmluvy a na prípadné premlčanie je treba aplikovať štvorročnú premlčaciu lehotu s tým, že žalobca sa o škodu dozvedel dňa 19.9.2011 a žalobu podal dňa 27.9.2013. Poukázal na články 3.1, 4.5, 4.6 písm. e) a 4.7 zmluvy s tým, že v súlade s článkom 6 zmluvy a v súlade s § 6 zákona č. 581/2004 Z.z. vykonal v dňoch 7.6.2011 a 8.6.2011 externú revíznú kontrolu. Zo záveru externej revíznej kontroly vyplýva, že žalovaný vykonával dopravu biologického materiálu bez písomných požiadaviek ošetrojúceho lekára, čo bolo v rozpore s článkom 4.6 písm. e) zmluvy, v dôsledku čoho žalovaný nevedel žiadnym spôsobom preukázať skutočné poskytnutie svojich služieb v prospech poisťencov žalobcu, čím zo strany žalobcu prišlo k neoprávnenému finančnému plneniu vo výške 38 544,62 Sk. Pokiaľ žalovaný argumentuje harmonogramom zvozu biologického materiálu, ktorý mal nahradiť písomné požiadavky ošetrojúceho lekára, pre žalobcu je tento harmonogram po právnej stránke irelevantný. V článku 7.2 zmluvy sa žalobca a žalovaný dohodli, že v prípade zistenia neoprávnenosti fakturovaného už realizovaného a uhradeného plnenia poskytovateľ sa zaväzuje, že poisťovní vráti takúto neoprávnenú úhradu v lehote do 30 dní od ukončenia kontroly. Žalobca výzvou zo dňa 22.5.2012 vyzval žalovaného na úhradu sumy 38 544,62 Sk. Žalovaný však predmetnú sumu neuhradil a žalobca tak započítal sumu 2 308,81 €. Pokiaľ ide o kontrolu formálnej správnosti faktúry, touto sa rozumie kontrola formálnych náležitostí faktúry, sprievodného protokolu a skontrolovanie, či prílohou faktúry je dátové médium. Po kontrole formálnej správnosti má poisťovňa vykonať aj vecnú kontrolu vykázaných zdravotných výkonov, čím sa rozumie preskúmanie opodstatnenosti vykázaných zdravotných výkonov na toho - ktorého poisťenca. Ide teda o preskúmanie riadkov získaných rozbalením dávok v informačnom systéme žalovaného spolu s údajmi v elektronickej karte daného poisťenca s ohľadom na jeho diagnózu a zameraním sa na to, či poskytnutie služby dopravy biomateriálu bolo pre toho - ktorého poisťenca nevyhnutné, potrebné a efektívne. Vecná kontrola u žalovaného teda prebieha tak, že revízny lekár najskôr prezrie posledné záznamy v elektronickej karte daného poisťenca, následne preskúma jednotlivé riadky z dávky so zameraním sa na diagnózu daného poisťenca a posúdenie, či poskytnutie služby dopravy biomateriálu bolo pre toho - ktorého poisťenca nevyhnutné, potrebné a efektívne. Ak revízny lekár zistí súvis medzi diagnózou poisťenca a potrebou poskytnutia služby dopravy biomateriálu, riadok po vecnej stránke odsúhlasí. Žalovaný mal pred každým vykonaním dopravy disponovať písomnou žiadankou ošetrojúceho lekára a túto následne archivovať. Tým, že žalovaný takýmito žiadankami nedisponoval, dopustil sa neoprávnenej fakturácie.

2. Súd prvej inštancie posúdil ako nesporné skutkové tvrdenie, že žalobca žalovanému v súvislosti s tzv. prepravami BIO vykonanými v období od 15.6.2007 do 29.4.2011 zaplatil 38 544,62 €. Súčasne považoval za preukázané, že žalobca dňa 30.12.2006 uzatvoril so žalovaným zmluvu o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Predmetná zmluva bola uzatvorená v súlade so zákonom č. 581/2004 Z. z., 576/2004 Z. z., 577/2004 Z. z., 578/2004 Z. z. 579/2004 Z. z., 580/2004 Z. z., Obchodným zákonníkom, zákonom o cenách, s Nariadeniami Rady č. 1408/1971 a č. 574/1972. Predmetom zmluvy bolo dohodnutie podmienok poskytovania dopravy poisťencom žalobcu a poisťencom z iných štátov. Žalobca sa zaviazal uhradiť žalovanému dopravu uhrádzanú na základe verejného zdravotného poistenia. Dopravca bol oprávnený fakturovať poskytnutú dopravu do 10 dní

po skončení kalendárneho mesiaca v členení podľa dopravných výkonov. Prílohou faktúry mali byť dávky podľa dátového rozhrania na magnetických nosičoch a prehľad výjazdov spracovaný na základe tlačiva „Príkaz na dopravu“. Žalobca mal vykonať kontrolu formálnej správnosti doručenej faktúry a prílohy faktúry a v prípade nesprávnosti ju mal vrátiť žalovanému do 5 pracovných dní na doplnenie alebo opravu. Vecnú kontrolu vykázaných dát mal žalovaný vykonať do 25 dní od doručenia formálne správnej faktúry. V prípade, že pri vecnej kontrole by boli zistené výkony fakturované v rozpore s právnymi predpismi alebo zmluvou, žalobca mal spracovať protokol sporných dokladov, tento doručiť žalovanému, ktorý bol povinný vystaviť opravný účtovný doklad. Doručením formálne a vecne správneho opravného účtovného dokladu sa faktúra považovala za vecne správnu. Ak by dopravca nesúhlasil so skutočnosťami uvedenými v protokole sporných dokladov, mal právo do 10 dní tieto skutočnosti reklamovať. Ak by nedošlo k dohode, strany mali rozpor prerokovať do 40 dní od doručenia protokolu. Splatnosť formálne a vecne správnej faktúry bola stanovená na 30 dní od dňa doručenia. Žalobca sa so žalovaným dohodli aj na tom, že žalobca vykonáva kontrolnú činnosť zameranú na účelnosť, efektívnosť a hospodárnosť vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia s tým, že túto kontrolu vykonávajú revízní lekári a iní zamestnanci žalobcu. Dopravca bol povinný poskytnúť revíznym lekárom a iným zamestnancom žalobcu potrebnú súčinnosť, umožniť im vstup na miesto výkonu kontroly a predložiť im k nahliadnutiu všetky požadované doklady k fakturovaným výkonom. V článku 6.2 zmluvy sa strany dohodli na tom, že v prípade, ak žalobca zistí fakturovanie výkonov, ku ktorým dopravca na požiadanie nepredloží dokumentáciu dokladujúcu ich vykonanie alebo fakturovanie iných výkonov, ako výkonov uvedených v dokumentácii, žalovaný sa zaviazal vrátiť neoprávnenú úhradu. Súčasťou zmluvy boli okrem iného príloha „Dohodnuté zmluvné ceny a dohodnutý rozsah“ a „Spádové územie dopravcu“. V prílohe č. 3 horeuvedenej zmluvy bola pri type prevozu „BIO“ dohodnutá cena 5,50 Sk/km prevozu. Strany sporu uzatvorili dňa 31.12.2007 k vyššie uvedenej zmluve dodatok č. 1, ktorým sa zmluva zmenila tak, že sa uzatvorila na dobu určitú do 30.6.2008. Dňa 27.6.2008 uzatvorili dodatok č. 2, v ktorom sa strany dohodli okrem iného aj na tom, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú do 30.6.2009. Od 27.6.2008 sa cena za prevoz typu „BIO“ zmenila na 5,80 Sk/km. Dňa strany uzatvorili dodatok č. 3, ktorým bola pôvodný text zmluvy nahradený textom uvedeným v dodatku č. 3. Od 23.6.2009 bola cena prevozu typu BIO dohodnutá na 0,19 €/km. Dňa 26.10.2009 sa strany dohodli na zmene zmluvy o doprave tak, že zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 31.12.2010. Dňa 31.12.2010 sa strany dohodli v dodatku č. 5 na zmene zmluvy o doprave tak, že zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 30.6.2011. Dňa 26.5.2011 sa strany dohodli v dodatku č. 6 na zmene zmluvy o doprave tak, že zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 30.6.2012. Dňa 29.6.2012 sa strany dohodli v dodatku č. 8 na zmene zmluvy o doprave tak, že zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 30.6.2013. Žalobca v dňoch 7.6.2011 až 8.6.2011 vykonal kontrolu opodstatnenosti, účelnosti, hospodárnosti a efektívnosti vynakladania prostriedkov zdravotného poistenia, rozsahu a kvality poskytovania v zdravotnej starostlivosti, a to za obdobie od 15.6.2007 do 31.4.2011 s tým, že pri preprave BIO bolo zistené, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nearchivuje žiadanky na prepravu, pretože ich od iných poskytovateľov pre tento typ prepravy nežiada. Vo výkaze o prevádzke motorového vozidla ani v žiadnej inej predloženej dokumentácii nie je zaznamenané, že jazda je vykonaná pre poistencov žalobcu. Záver kontroly bol teda taký, že v prípade prepravy BIO nebolo poskytovateľom preukázané, že táto bola vykonaná pre účely poistencov žalobcu, čím poskytovateľ porušil článok 3.2 písm. g) a článok 4.6 písm. e) zmluvy. Žalobca zaplatil žalovanému za prepravy biologického materiálu určeného na diagnostikovanie vykonané od 15.6.2007 do 31.07.2009 sumu 21.585,79,- eur a za obdobie od 3.8.2009 do 29.4.2011 sumu 16.958,83,- eur, z čoho 137,18 € pripadá na diaľkové prevozy, ktoré žalobca uznal po tom, ako mu žalovaný v priebehu súdneho konania predložil žiadanky. Protokol kontroly bol prerokovaný dňa 19.9.2011 s tým, že kontrolná skupina uznala pôvodne neuznané kilometre a s tým, že nakoľko poskytovateľ ani dodatočne nepredložil kontrolnej skupine žiadne doklady, kontrolná skupina neuznala námietky smerujúce k údajom uvedeným v tabuľke č. 2. Žalobca dňa 16.8.2012 oznámil žalovanému, že zrealizoval jednostranné započítanie pohľadávky poisťovne vo výške 1 132,20 € s pohľadávkou poskytovateľa zdravotnej starostlivosti vyplývajúcej z faktúry č. 2012114 a dňa 31.10.2012 jednostranné započítanie pohľadávky poisťovne vo výške 1 171,61 € s pohľadávkou poskytovateľa zdravotnej starostlivosti vyplývajúcej z faktúry č. 2012173. Všeobecná zdravotná poisťovňa do 31.5.2011 akceptovala a hradila prevozy spoločného biologického materiálu na základe vzájomne dohodnutého harmonogramu zvozu na základe rozhodnutia Všeobecnej zdravotnej poisťovne sa od 1.6.2011 prevoz biomateriálu prestal uhrádzať. Rovnako poisťovňa Dôvera do 30.6.2012 akceptovala a hradila prevozy spoločného biologického materiálu na základe vzájomne dohodnutého harmonogramu zvozu. Od októbra 2003 až do júna 2012 žalovaný vykonával dovoz spoločného biologického materiálu do laboratórií NsP Považská Bystrica pre poistencov všetkých zdravotných poisťovní, a to zo zdravotných stredísk Dolná Mariková, Udiča,

Papradno, Pružina, Prečín, Považská Bystrica, ZÚNZ Považská Bystrica a z nemocnice Zdravie Púchov podľa dohodnutého harmonogramu každý pracovný deň.

3. Z výsluchu svedkyne V. H. mal súd prvej inštancie za preukázané, že asi od roku 2007 do polovice roku 2011 existovala dohoda medzi VŠZP a spoločnosťami, ktoré vykonávali dopravné služby pre poisťovne, na základe ktorej bol vypracovaný harmonogram zvozu biologického materiálu a dohodnutý spôsob preplácania vystavených faktúr za tento zvoz. Po ukončení uvedenej dohody VŠZP prestala preplácať zvoz biologického materiálu a preplácajú ho zdravotnícke zariadenia. Žiadanky na zvoz biologického materiálu od jednotlivých ambulancií neboli súčasťou fakturácie. Svedok H. D. vypovedal, že riaditeľka poisťovne Dôvera uzatvorila so žalovaným dohodu o zvoze biologického materiálu, na základe ktorej bol vypracovaný harmonogram zvozu. Zvoz biologického materiálu sa potom vykazoval na poisťovňu a nie na jednotlivých poisťencov. Uhrádzal sa na základe vykázaných kilometrov a zmluvne dohodnutej ceny. Pri zvoze biologického materiálu sa s faktúrami nepredkladali kópie príkazov. Súd považuje za preukázané aj to, že vo vete tela dávky má byť okrem iného uvedený typ prepravy/výjazdu. Typom prepravy je pritom aj „BIO“, čo je preprava biologického materiálu určeného na diagnostikovanie. V dávke do jedného riadku sa má uviesť pre jednu jazdu jedno evidenčné číslo vozidla v jeden deň a nemá sa rozpisovať preprava BIO pod seba do dávky s rovnakým číslom jazdy podľa čísla poisťencov. Ak je prepravované BIO viackrát na rovnakej trase rovnakým vozidlom v jeden deň, musia sa líšiť číslom jazdy. Pri preprave BIO spoločne s poisťencami v jednom vozidle v jeden deň a na jednej trase budú vykázané dva riadky - jeden pre ty prepravy BIO a druhý pre typ prepravy DZS, kde obidva riadky majú spoločný deň, počet kilometrov, trasu, číslo jazdy, evidenčné číslo vozidla a počet prepravovaných. Pri preprave BIO pre viac ako jednu zdravotnú poisťovňu sa skutočný počet kilometrov uvedie zainteresovaným zdravotným poisťovňiam nie pomerným rozpočítavaním medzi zdravotné poisťovne, t.j. ak je preprava BIO realizovaná napr. pre tri zdravotné poisťovne a skutočný počet kilometrov je 15 km, tak sa pre každú zdravotnú poisťovňu uvedie 15 km (č.l. 223).

4. Súd prvej inštancie nemal za preukázané, že žalovaný práve pre poisťencov žalobcu vykonal v období od 3.8.2009 do 29.4.2011 prepravy v cene spolu 16 821,65 €. Súd uveril listinným dôkazom, pretože v konaní nebola spochybnená ich pravdivosť a pravosť. Svedkyňa H. je zamestnankyňou VŠZP a nie žalobcu a súd preto svedkyňou uvádzané údaje vyhodnotil tak, že svedkyňa sa vyjadrovala iba k tomu, ako postupovala VŠZP. Na vec aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1, § 388 ods. 1, § 397 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z., § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C 111/2014-127 konanie zastavil čo do zaplatenia sumy 688,93 €. Proti výroku o tomto čiastočnom zastavení konania odvolanie podané nebolo a predmetný výrok nadobudol právoplatnosť. Z „Tabuľky 2“ vyplýva, že žalobca zaplatil žalovanému za prepravy biologického materiálu určeného na diagnostikovanie sumy: 21 585,79 € za údajné prepravy vykonané od 15.6.2007 do 31.7.2009, z čoho sa však žalobca domáhal iba 19 281,98 € a z čoho žalobca zobral žalobu späť v časti zaplatenia sumy 551,75 €, sumu 16 958,83 € za údajné prepravy vykonané od 3.8.2009 do 29.4.2011, z toho žalobca zobral žalobu späť v časti zaplatenia sumy 137,18 € (viď čl. 114pv). Ak by však žalovaný tieto prepravy nevykonal, podľa názoru Krajského súdu v Trenčíne (viď najmä odseky 14, 28 a 33 odôvodnenia uznesenia č.k. 6Co/1085/2015-143) je takúto situáciu potrebné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že povinnosť vrátiť neoprávnené fakturované finančné prostriedky má charakter zmluvnej povinnosti, nakoľko táto povinnosť vyplýva z článku 5.11 zmluvy v pôvodnom znení, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. V konaní vykonanom po rozhodnutí krajského súdu pritom nevyšli najavo žiadne také skutkové zistenia, ktoré by vyžadovali, aby súd prvej inštancie vec inak právne posúdil (žalobca svoj názor o zmluvnom charaktere povinnosti vrátiť neoprávnenú úhradu vyjadril už v žalobe zo dňa 23.9.2013; skutkové zistenie o tom, že medzi stranami existovala dohoda o vrátení neoprávnených úhrad, vyplýva aj zo zmluvy založenej na čl. 3 spisu).

6. Súd v tejto súvislosti považuje za vhodné uviesť aj to, že pokiaľ strany do textu zmluvy včlenili aj text „V prípade, že Union na základe vykonanej kontroly zistí porušenie článku 5 bodu 11 tejto zmluvy a zistí neoprávnenosť už zrealizovaného a uhradeného plnenia“, z významového hľadiska nejde o nič iné ako o ekvivalent textu „bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu“ (viď § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka); rovnako aj text „doprovca sa zaväzuje, že vráti takúto neoprávnenú úhradu“ je ekvivalentom textu „musí obohatenie vydať“ (viď § 451 ods. 1

Občianskeho zákonníka). Hoci teda v texte zmluvy sa nachádza aj článok 6.2, tento článok nenechá nič na tom, že ak by aj žalobca zaplatil za prepravu, ktorá v skutočnosti vykonaná nebola (resp. vykonaná síce bola, ale iba v záujme poistencov VŠZP a Dôvery), išlo by o bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ žalobca v súvislosti s právnou kvalifikáciou poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 13C/282/2015 a na princíp právnej istoty, súd poukazuje na to, že článok 2 C.s.p. nežiada, aby bolo rozhodnutie prvoinštančného súdu v súlade s rozhodnutím iného prvoinštančného súdu, ale aby bolo v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ESLP a Súdneho dvora EÚ (lebo iba tieto orgány možno považovať za najvyššie súdne authority). Pretože žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania (viď č.l. 48), súd skúmal, kedy začala plynúť premlčacia doba. Žalobca v súdnej veci svoje právo na zaplatenie sumy 36 240,81 € (resp. 36 240,81 € pred čiastočným späťvzatím) odvodzuje z toho, že prepravy BIO neboli vykonané pre účely poistencov žalobcu. Z § 489 Občianskeho zákonníka vyplýva, že bezdôvodné obohatenie je záväzok. Ak teda existuje medzi žalobcom a žalovaným takýto záväzkový vzťah, v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa tento záväzkový vzťah spravuje Obchodným zákonníkom (z č.l. 3pv a 178 totiž vyplýva, že strany sa dohodli, že ich záväzkový vzťah sa spravuje práve Obchodným zákonníkom) - teda aj ustanoveniami § 387 -408 Obchodného zákonníka. Pretože Obchodný zákonník nemá osobitnú úpravu začiatku plynutia premlčacej doby pre bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, je potrebné začiatok plynutia tejto premlčacej doby posúdiť podľa všeobecného pravidla - t.j. podľa § 391 Obchodného zákonníka tak, že táto začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Tento moment - t.j. keď sa právo mohlo uplatniť na súde je však objektívne vymedzený. Zákonodarcu totiž použil výraz „mohlo“ a nie „mohol“ a okamih je teda nezávislý na subjektívnej okolnosti, či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (3 Obo 44/97, R 1/1998). Pri plnení bez právneho dôvodu ide pritom o deň, ktorý nasleduje po dni, keď došlo k prijatiu plnenia.

7. Nie je teda relevantné, kedy žalobca vykonal kontrolu, pri ktorej sa prípadne dozvedel, že uhradené prepravy BIO neboli vykonané pre účely jeho poistencov. Výklad, ktorý by stanovil začiatok premlčacej doby až na moment vykonania kontroly, by úplne poprel základný zmysel úpravy premlčania - teda to, aby bol veriteľ nútený svojho práva domáhať sa včas. V tejto súvislosti sa žiada uviesť aj to, že nie je potrebné, aby žalobca robil externé kontroly každý mesiac - podľa názoru súdu však od žalobcu možno spravodlivo žiadať, aby externé revízne kontroly vykonával v takých intervaloch, aby mu nehrozilo premlčanie prípadných nárokov - t.j. pokiaľ predmetom tohto konania je o. i. suma 27,38 € za prepravu údajne vykonanú 15.6.2007 (viď č.l. 203), žalobca mal kontrolu vykonať v takom termíne, aby prípadnú žalobu na súd podal najneskôr 4 roky po vyplatení tejto sumy žalovanému. Keďže žaloba bola podaná 27.9.2013, nároky žalobcu na vrátenie plnení, ktoré žalovaný (prípadne bez právneho dôvodu) prijal do 26.9.2009, sú premlčané a súd preto v tejto časti žalobu zamietol - z citovaného § 388 ObZ totiž vyplýva, že ak povinná osoba namietne premlčanie, súd nemôže právo priznať. Medzi stranami pritom nebolo sporné, že do 26.9.2009 boli uhradené prepravy, ktoré boli (údajne) vykonané do 31.7.2009 (viď č.l. 202) - čo predstavuje sumu 18 730,23 € (súčet odplát za prepravy vykonané od 15.6.2007 do 31.7.2009 predstavuje sumu 21 585,79 €, z čoho sa však žalobca - zjavne vzhľadom na jednostranné zápočty domáhal iba 19 281,98 €, pričom zo späťvzatej sumy na tieto prepravy pripadá 551,75 €).

8. Po zohľadnení námietky premlčania predmetom vecného prieskumu ostala iba suma za prepravy údajne vykonané od 3.8.2009 (č.l. 210pv) do 29.4.2011 (č.l. 217). Pokiaľ ide o dôkazné bremeno v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia, súd považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/92/2010 vyjadril názor, že splnenie všetkých zákonných predpokladov bezdôvodného obohatenia musí preukazovať práve ochudobnený. V danom prípade by teda žalobca musel preukázať, že dňa 3.8.2009 (a aj dňa 4.8.2009, 5.8.2009 atď.) nebol v nemocnici v Púchove žiadnemu z jeho poistencov, ktorých lekár ordinuje v Púchove, odobratý biologický materiál určený na diagnostikovanie, ktorý by bolo možné vyšetriť iba v laboratóriu v Považskej Bystrici; takýto dôkaz by potom vylúčil možnosť, že vzorka bola prepravovaná do laboratória v Považskej Bystrici a bolo by ním teda preukázané, že žalovaný nemá nárok na odplatu za prepravu BIO. Je však zrejmé, že vykonanie takéhoto dôkazu by bolo extrémne náročné, nakoľko žalobca by musel v prvom kroku preukázať, koľko jeho poistencov v ten deň navštívilo lekára v Púchove (ktorými informáciami žalobca nepochybne disponuje) a následne by musel preukázať, že žiadnemu takémuto pacientovi nebol odobratý biologický materiál na diagnostikovanie. Takéto absurdne náročné dokazovanie (ktoré by sa muselo vykonať niekoľko 100-krát - prepravy boli totiž vykonávané počas niekoľkých stoviek dní) by však bolo možné nahradiť extrémne jednoduchým dokazovaním spočívajúcim v tom, že by súdu bola za každý deň predložená aspoň jedna požiadavka ošetrojúceho lekára o prepravu vzorky poistenca žalobcu s tým, že

ak by takáto požiadavka za nejaký deň predložená nebola, znamenalo by to, že v ten deň sa preprava vzorky poistenca žalobcu nevykonala.

9. S prihliadnutím na až absurdnú náročnosť dokazovania, že v ten - ktorý deň nebola v boxe so vzorkami žiadna vzorka od poistenca žalobcu, a zároveň na jednoduchosť predloženia „požiadavky ošetrojúceho lekára o poskytnutie prepravy“ súd dospel k záveru, že od žalobcu by nebolo spravodlivé požadovať, aby preukazoval, že v ten - ktorý deň nebol v nemocnici v Púchove žiadnemu z jeho poistencov odobratý biologický materiál určený na diagnostikovanie; na druhej strane je však spravodlivé žiadať od žalovaného, aby predložil požiadavky ošetrojúceho lekára o poskytnutie prepravy s tým následkom, že v prípade ich nepredloženia súd bude vychádzať z toho, že prepravy neboli vykonávané v prospech poistencov žalobcu. Spravodlivosť takéhoto očakávania (teda že žalovaný má predložiť požiadavky lekárov na vykonanie preprav) je podporená nielen tým, že takýto dôkaz je v porovnaní s ostatnými možnosťami dokazovania jednoduchý, ale hlavne tým, že obe strany sporu sa predsa dohodli na tom, že doprava bude poskytnutá iba na základe požiadavky ošetrojúceho lekára (článok 3.2 písm. g) pôvodnej verzie zmluvy; resp. článok 4.6. písm. e) novej verzie zmluvy). Žalovaný teda zjavne vedel, že takéto požiadavky ošetrojúcich lekárov musí mať - a teda nemal by byť problém tieto požiadavky lekárov predložiť či už žalobcovi alebo súdu. Pokiaľ ide o dôkazné bremeno, súd poukazuje aj na to, že Ústavný súd SR v náleze sp.zn. III. ÚS 82/2014 sformuloval názor, že aj v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia môže dôkazné bremeno zaťažovať žalovaného - a to v prípade, ak právna úprava žalovanému ukladá viesť a uchovávať určitú evidenciu. Obdobne je to aj v súdnej veci, keď síce nie zákon, ale dohoda strán ukladala žalovanému povinnosť vykonávať prepravy (bez ohľadu na to, či išlo o prepravu osôb alebo vzoriek) iba na základe požiadaviek ošetrojúceho lekára. Ak by sa teda žalovaný dôsledne riadil touto dohodou a od lekárov by žiadanky vyžadoval, nemal by žiadny problém preukázať oprávnenosť svojich faktúr. Pretože však žalovaný takéto požiadavky ošetrojúcich lekárov nepredložil, súd dospel k záveru, že nebolo preukázané, že prepravy BIO v dňoch 3.8.2009 až 29.4.2011 boli vykonané aj v prospech poistencov žalobcu. Potom však žalovaný nemal právo na to, aby mu žalovaný zaplatil 16 821,65 € (16 958,83 € mínus späťvzatých 137,18 €) . Medzi stranami pritom nebolo sporné, že žalovanému bola táto suma vyplatená. Keďže však na vyplatenie tejto sumy nebol právny dôvod, žalovaný sa bezdôvodne obohatil a súd ho preto zaviazal na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žiadanky od ošetrojúcich lekárov na prepravy BIO nepotreboval, nakoľko so zdravotnými poisťovňami sa dohodol na harmonogramoch zvozu, súd sa s týmto názorom žalovaného nestotožnil. Žalobca síce dňa 28.3.2007 doručil žalovanému návrhy harmonogramov - žalobca však tieto harmonogramy nepodpísal. V žiadnom prípade teda nie je možné považovať tieto harmonogramy za takú zmenu zmluvy, ktorá by rušila ustanovenie zmluvy v časti ukladajúcej žalovanému povinnosť vykonávať prepravy BIO iba na základe žiadaniek ošetrojúcich lekárov. Súd tiež považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že dňa 23.6.2009 (teda viac ako 2 roky po doručení harmonogramov žalobcovi) došlo k nahradeniu zmluvy zo dňa 2.1.2007 novým znením zmluvy. Ani v tomto novom znení však nebol zmenený dovtedajší článok 3.2.g) tak, že by požiadavka lekára bola potrebná iba na prepravu osôb. Inak povedané - v období po 3.8.2009 platilo už nové znenie zmluvy, ktoré zjavne nemohlo byť modifikované harmonogramami, ktoré boli žalobcovi doručené 2 roky predtým. Pretože žalovaný je v omeškaní so splnením peňažného záväzku, súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania. Súd pritom vychádzal z toho, že nakoľko k omeškaniu došlo 1.7.2012, žalobcovi patrí 8%-ný úrok z omeškania zvýšený o základnú úrokovú sadzbu ECB uplatňovanú k tomuto dátumu - t.j. o 1%. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca sa podanou žalobou domáhal 36 240,81 €. Žalobca mal však vo veci úspech iba čo do zaplatenia sumy 16 821,65 €, čo predstavuje úspech 46,42%. Žalovaný mal naproti tomu úspech 53,58%, a teda má nárok na náhradu trov 7,16%.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP/, keď dospel k záveru, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka . Žalobca a žalovaný si v zmluve dojednali, že v prípade, že zdravotná poisťovňa na základe vykonanej kontroly podľa článku VI. zmluvy zistí neoprávnenosť poskytovateľom fakturovaného už realizovaného a uhradeného plnenia, poskytovateľ sa zaväzuje, že zdravotnej poisťovni vráti takúto neoprávnenú úhradu v lehote do 30- tich kalendárnych dní odo dňa ukončenia kontroly. Zmluvné strany sa jednoznačne dohodli na vzniku záväzku, ktorý spočíva v povinnosti vrátiť už uhradené plnenie, preto nie je možné skutkový stav subsumovať pod ustanovenia o bezdôvodnom obohatení. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava sp. zn. 13C/282/2015 zo dňa 29.02.2016, ktorý posúdil

predmetný nárok ako nárok na plnenie zmluvného záväzku . Ide o právo na plnenie zo záväzku, preto je potrebné aplikovať pre účely posúdenia premlčania ust. § 387 ods. 1,2, § 392 ods. 1 veta prvá a § 397 Obchodného zákonníka. Podľa článku VII. bodu 7.2 zmluvy bol žalovaný povinný splniť svoj záväzok v lehote 30- tich dní odo dňa ukončenia kontroly, pričom podľa čl. VI bod 6.12 zmluvy kontrola je ukončená dňom prerokovania námietok k protokolu o kontrole s poskytovateľom a spísaním zápisnice o výsledku prerokovania protokolu o kontrole. Kontrola bola ukončená dňa 19.09.2011 a lehota na splnenie záväzku uplynula 19.10.2011. Premlčacia doba začala plynúť 20.10.2011 a uplynula 19.10.2015, t.j. v čase podania žaloby /27.09.2013/ nemohol byť nárok žalobcu premlčaný, preto sú závery súdu prvej inštancie o premlčaní časti nároku nesprávne. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 35.551,88,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 35.551,88,- eur od 01.07.2012 do zaplatenia a trovy konania.

11. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj žalovaný, keď namietal, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca sa neoprávnene domáha zaplatenia žalovanej sumy. Žalovaný na základe zmluvy č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti poskytoval dopravu do zdravotníckeho zariadenia pre poistencov žalobcu, ako i prepravu biologického materiálu zo zdravotníckeho zariadenia do laboratórií na diagnostiku. Žalobca vykonal u žalovaného kontrolu, o ktorej vydal protokol č. 201110048 zo dňa 13.6.2011, na základe ktorého žalovanému neuznal výkony za prepravu spoločného biologického materiálu zo zdravotníckych zariadení v okrese Púchov a Považská Bystrica s odôvodnením, že žalovaný nepredložil príkaz na prepravu spoločného biologického materiálu. Medzi žalobcom a žalovaným ako aj medzi ostatnými zmluvnými zdravotnými poisťovňami - Dôverou .a.s., a VŠZP , došlo k dohode v časti prepravy spoločného biologického materiálu a to z dôvodu ekonomickej výhodnosti. Žalovaný ako dopravca bude vykazovať spoločný biologický materiál len 1x počas pracovného dňa na celej trase a to len jednu trasu a na základe predloženého harmonogramu zvozu biologického materiálu. Práve tento doklad nahrádzal príkaz na dopravu pre biologický materiál a bol žalobcom a ostatnými poisťovňami v plnom rozsahu akceptovaný . Žalobca po prijatí mesačnej faktúry vykonal formálnu kontrolu oprávnenosti vykázaných nákladov, ktorej súčasťou bolo i predloženie príkazov na prepravu. Žalobca tak potvrdzoval akceptovanie harmonogramu zvozu biologického materiálu. Vykonaná kontrola bola jednostranná a účelová, keď kontrolou bolo zistené, že dopravca na základe predložených kníh jász k jednotlivým vykázaným jazdám vykonal všetky vyúčtované výkony dopravy poistencov a tak o dopravy biologického materiálu, avšak nevedel o kontrole predložiť príkazy na dopravu biologického materiálu. Rozsudkom zo dňa 31.5.2017, č. k. 6C/111/2014-255 priznal súd žalobcovi žalovanú sumu vo výške 16.821,65,- eur titulom bezdôvodného obohatenia, keď práve tento právny titul absentuje a tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný vykonal všetky prevozy vykázané a zaplatené žalobcom, na preukázanie ktorých predložil vykázané výkony prevozu spoločného biologického materiálu. Preprava biologického materiálu sa vykonávala v uzatvorených boxoch na prepravu biologického materiálu, ktorého súčasťou bola i dokumentácia, ktorá nebola žalovanému k dispozícii. Žalobca požadoval preukázať žalovanému konkrétnych poistencov žalobcu, ktorým bol takýto materiál prepravený, čo však nebolo pre žalovaného možné. Preprava spoločného biologického materiálu bola v zmysle platnej legislatívy a dohodnutých zmluvných podmienok vykazovaná len ako prevoz BIO bez konkrétnych údajov poistencov . Žalovaný vykazoval a uplatňoval správne a takýto dôkaz nevie predložiť a nemá ani zákonný nárok a právo takýto dôkaz a informáciu o prevoze spoločného biologického materiálu získať. V konaní sú jasným a preukázateľným dôkazom toho, že všetky vykázané a následne uhradené prevozy biologického materiálu boli vykonané. Absentuje titul bezdôvodného obohatenia a vydaný rozsudok je nesprávny a nezákonný. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 7,16%, pričom žalobca si uplatnil trovy konania len v rozsahu náhrady cestovného. Rovnako súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9% ročne napriek tomu, že úroková miera nebola nikdy dohodnutá žiadnou formou. Žalobca má právo na úrok v zmysle zákonného nároku a to 5,5% ročne. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

12. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by spochybňovali žalobcov nárok . Sčasne sa žalobca pridrižava všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení , zo dňa 12.04.2017 a odvolania zo dňa 28.07.2017. Na zdôraznenie uviedol, že žalovaný bol v zmysle zmluvy č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti povinný pred každým vykonaním dopravy disponovať písomnou žiadankou ošetrojúceho lekára a túto archivovať. Harmonogram zvozu biologického materiálu zo dňa 26.03.2007, na ktorý poukazoval žalovaný, je po

právnej stránke irelevantný. Skutočnosť, že žalobca v zmysle zmluvy uhrádzal žalovanému mesačne vystavené faktúry, nemožno považovať za akceptáciu Harmonogramu zvozu biologického materiálu jednostranne predloženého žalovaným. Medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k dohode v časti prepravy spoločného biologického materiálu, podľa ktorej mal žalovaný vykazovať spoločný biologický materiál len 1x počas pracovného dňa. Pre žalobcu je dohoda s inými zdravotnými poisťovňami právne bezvýznamná, pretože nemôže zmeniť ani ovplyvniť zmluvný záväzok medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný nevykonal prevozy vykázané a zaplatené žalobcom v prospech poisťencov žalobcu. Z knihy jász nie je možné zistiť, či prevozy biologického materiálu boli vykonané v prospech poisťencov žalobcu. Práve preto žalobca zakotvil v zmluve povinnosť predkladania písomných žiadaniek ošetrujúceho lekára. Žalobca si súčasne uplatnil cestovné náhrady, ktoré mu súd priznal vo výške 7,16%. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil v zmysle § 369 Obchodného zákonníka za použitia § 3 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. ako i § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.. Nakoľko zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá 02.01.2007 a k omeškaniu žalovaného došlo 01.07.2012, v zmysle vyššie uvedeného má žalobca nárok na úroky z meškania vo výške 9%. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zo dňa 31.05.2017 zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 35.551,88,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 35.551,88,- eur od 01.07.2012 do zaplataenia a trovy konania, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

13. Na základe sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky /ďalej len „ústavný súd,“/ v náleze zo dňa 19. novembra 2019, sp. zn. I.ÚS 218/2019-31 /ďalej len „nález,“/ skonštatoval, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/439/2017 z 26. novembra 2018 a jemu predchádzajúcim postupom porušené, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/439/2017 z 26. novembra 2018 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu uviedol, že za aplikácie ust. § 390 CSP, keď odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie uviedol, že v posudzovanom prípade odvolací súd napriek výslovnému príkazu obsiahnutého v ust. § 390 CSP, aby vo veci sám rozhodol / keďže išlo o odvolací prieskum nového rozsudku prvoinstančného súdu po zrušení jeho skoršieho rozsudku v odvolacom konaní/, vo veci sám nerozhodol, ale odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd uzatvoril, keď skonštatoval, že opomenutie príkazu vyplývajúceho z ust. § 390 CSP, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia v napadnutom uznesení, zakladá danosť takého procesného excesu, v príčinnej súvislosti s ktorým bolo porušené sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu.

14. Odvolací súd viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze /§ 134 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov/, vo veci opätovne konal a rozhodol.

15. Súdne konanie o žalobe žalobcu proti žalovanému o splnenie peňažnej povinnosti začalo dňa 27.09.2013 doručením žaloby súdu prvej inštancie podľa § 82 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP) v znení neskorších predpisov.

16. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

17. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

18. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali v zákonnej lehote strany v spore, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

20. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania /§ 379 CSP/ a odvolacími dôvodmi /§ 380 ods. 1 CSP/.

22. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 zmeniť. Odvolací súd na prejednanie veci nariadil odvolacie pojednávanie podľa §§ 383 a 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci zopakoval dokazovanie.

23. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávanie za účelom prejednanie veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

24. Odvolací súd pritom v súlade s § 382 CSP vyzval strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 373, § 393 ods. 1, § 397, § 398 Obchodného zákonníka vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu.

25. Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

26. Podľa § 393 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri právach vzniknutých z porušenia povinnosti začína premlčacia doba plynúť dňom, keď bola povinnosť porušená, ak nie je pre premlčanie niektorých týchto práv ustanovená osobitná úprava.

27. Podľa § 397, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

28. Podľa § 398 Obchodného zákonníka, pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

29. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k výzve uviedol, že sa pridrižiava svojej doterajšej argumentácie, podľa ktorej žalovanému vznikla v súlade so zmluvou č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti povinnosť vrátiť žalobcovi neoprávnené fakturované a už uhradené plnenie v lehote do 30 kalendárnych dní odo dňa ukončenia kontroly, teda do 18.10.2011. Po právnej stránke ide o nárok žalobcu na plnenie zmluvného záväzku spočívajúceho v povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi neoprávnené fakturovanú a už uhradenú sumu. Pre účely posúdenia začatia plynutia premlčacej doby a jej dĺžky trvania je potrebné aplikovať ust. § 397 a § 392 Obchodného zákonníka. V prípade, že sa súd nestotožní s právnou kvalifikáciou žalobcu, žalobca alternatívne pripúšťa možnosť použitia § 373, § 397 a § 398 Obchodného zákonníka, nakoľko nárok žalobcu možno považovať za škodu, ktorá mu vznikla v súvislosti s porušením povinností žalovaného zo záväzkového vzťahu/ povinnosť poskytnúť dopravu na základe požiadavky ošetrojúceho lekára všeobecnej alebo špecializovanej ambulantnej starostlivosti alebo ústavnej zdravotnej starostlivosti/ .

Žalobca sa dozvedel o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu, dňom ukončenia kontroly, t.j. dňom 19.09.2011, t.j. dňom prerokovania námietok k protokolu o kontrole. O škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu, sa žalobca skôr dozvedieť nemohol, nakoľko písomné žiadanky od ošetrojúceho lekára neboli povinnou prílohou k faktúre, na základe ktorej žalobca vykonával jednotlivé úhrady žalovanému. Externá revízná kontrola má slúžiť na to, aby žalobca preveril dodržiavanie všetkých zmluvných povinností žalovaného a zistil, či prostriedky verejného zdravotného poistenia boli vynaložené opodstatnene a oprávnené. Záverom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009, keď účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu, ale musia uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok ale obranu proti nemu právne kvalifikoval.

30. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení uviedol, že žalobný návrh je nedôvodný a v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/111/2014-127 zo dňa 10. septembra 2015, ktorým zamietol podaný návrh žalobcu. Žalobcovi žiadna škoda nevznikla a vykázané prevozy boli vykonané s vedomím žalobcu i bez príkazov na prepravu zo zdravotníckeho zariadenia na základe harmonogramu zvozu biologického materiálu, ktorý žalobca od počiatku riadne evidoval i uznával. Žalobca vykonal kontrolu u žalovaného 7.-8.6.2011 za kontrolované obdobie 15.6.2007-31.4.2011, na základe ktorej vydal protokol o kontrole č. 2011100488, ktorým žalovanému neuznal žiaden z riadne vykonaných prevozov spoločného biologického materiálu v rámci okresov Púchov a Považská Bystrica z dôvodu, že žalovaný nedisponoval k daným prevozom príkazmi na prepravu, ale dané prepravy vykazoval len na základe dohodnutého harmonogramu zvozu biologického materiálu. Neoddeliteľnou súčasťou faktúry v zmysle Zmluvy o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v článku 4 cena a platobné podmienky bod 3 je povinnou prílohou faktúry za poskytovanie dopravy poisťovcom dávky dátového rozhrania, prehľad výjazdov a príkaz na dopravu. Bez uvedených dokladov by po formálnej prvej pravidelnej kontrole nebolo možné žalovanému uvedené výkony uhradiť a boli by počas trvania zmluvného vzťahu neuznávané a neuhrádzané. Žalobca tieto výkony jednoznačne uznával na základe harmonogramu zvozu biologického materiálu bez príkazov na prepravu. Táto forma vykazovania typu prepravy bola pre žalobcu výhodná. Toto počas dokazovania potvrdili i svedecké výpovede zástupcov ďalších zdravotných poisťovní a to VŠZP a Dôvera. Súčasťou kontrolného mechanizmu žalobcu je i tzv. karta vozidla o vykonaní jednotlivých jászov, kde boli zaevidované takéto prevozy. Tento dôkaz jednoznačne popiera vznik škody, ktorú žalobca uplatňuje. Všetky vykázané výkony boli žalovaným riadne vykonané a žalobcov nárok je týmto neopodstatnený. S právnym názorom sa stotožnil aj Okresný súd Považská Bystrica a to v rozhodnutí zo dňa 10.09.2015, keď bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný vykázané prepravy vykonal, žalobca vedel a uznával pri všetkých faktúrach ako náhradu príkazov na prepravu harmonogram spoločného biologického materiálu, čo bolo pre neho ekonomickou výhodou a žalobcovi škoda nevznikla. Záverom trvajú na vznesenej námietke premlčania.

31. Odvolatelia /žalobca i žalovaný/ deklarovali vo svojich odvolaniach odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v nesprávnom právom posúdení veci.

32. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

33. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní odvolateľmi vznesené, zopakoval dokazovanie v odvolacom konaní podľa § 385 CSP v potrebnom rozsahu a dospel k názoru, že

rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie o bezdôvodnom obohatení, keď v danej veci ide o porušenie zmluvnej povinnosti- teda ide o nárok na plnenie zo zmluvného záväzku, preto je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie o premlčaní nároku, keď premlčacia doba začala plynúť po 30- tich dňoch odo dňa ukončenia kontroly, t.j. od 20.10.2011 /kontrola vykonaná dňa 19.9.2011/, ktorá uplynula 19.10.2015, teda v čase podania žaloby 27.09.2013 nárok premlčaný nebol. Žalovaný namietal nesprávne skutkové zistenia, keď žalobca neuznal žalovanému výkony za prepravy spoločného biologického materiálu. Tvrdil, že medzi ním a žalobcom bola dohoda v časti prepravy spoločného biologického materiálu zo zdravotníckych zariadení v okrese Púchov a Považská Bystrica, keď žalovaný nepredložil žalobcovi príkazy na prepravu spoločného biologického materiálu , o ktorej skutočnosti mali vedomosť aj iné poisťovne.

35. V prejednávanej veci si žalobca /verejná zdravotná poisťovňa v zmysle zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach/ v konaní uplatnila nárok na náhradu škody - efektívne vynakladanie prostriedkov verejného zdravotného poistenia/ , ktorá mala žalobcovi vzniknúť žalovaným tým, že prepravu BIO materiálu nevykonala pre účely poistencov žalobcu .

36. Odvolací súd uvádza, že na činnosť žalobcu ako zdravotnej poisťovne sa na základe § 2 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach vzťahuje Obchodný zákonník a žalovaný ako poskytovateľ dopravy ako služby súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti bol v čase uzatvorenia zmluvy o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti- v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka podnikateľom. Vzhľadom na to boli splnené predpoklady na aplikáciu § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka a teda právny vzťah medzi stranami sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ustanoveniami Obchodného zákonníka sa dotknutý zmluvný vzťah medzi stranami bude spravovať / okrem vyššie uvedeného / aj z dôvodu ich vzájomnej dohody v zmysle preambuly zmluvy č. 3009DDSL000106 zo dňa 2.1.2007, v znení dodatkov č. 1-8/ a to podľa § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka.

37. Žalobca sa podaným návrhom zo dňa 27.09.2013 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 36.240,81,- eur s prísl.- 9% ročne zo žalovanej sumy od 1.7.2012 na tom skutkovom základe, že so žalovaným uzatvoril Zmluvu č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti . Žalobca na základe ust. § 9 zákona č. 581/2004 Z. z. je oprávnený vykonávať kontrolnú činnosť u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti . V zmysle čl. 5 zmluvy vykonala žalobca u žalovaného v dňoch 7.6.2011-8.6.2011 kontrolu opodstatnenosti, účelnosti a efektívnosti vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia. V prípade prepravy BIO materiálu nebolo preukázané, že táto bola vykonávaná pre účely poistencov žalobcu- čím žalovaný spôsobil žalobcovi škodu vo výške 39.018,88,- eur. V priebehu konania súd konanie v časti o zaplatenie sumy 688,93,- eur pre späťvzatie návrhu zastavil, preto predmetom konania zostala suma vo výške 35.551,88,- eur. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica , č. k. 6C/111/2014-127 zo dňa 10.09.2015 súd konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 688,93,- eur zastavil a v časti o zaplatenie sumy vo výške 35.551,88,- eur žalobu zamietol. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 29.11.2016, č.k. 6Co/1085/2015-143 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V poradí druhým rozsudkom Okresný súd Považská Bystrica , č. k. 6C/111/2014- 255 zo dňa 31. mája 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 16.821,65,- eur a úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 16.821,65,- eur od 1.7.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšku zamietol . Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 26.11.2018, č. k. 6Co/436/2017-286 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

38. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca v konaní predložil Zmluvu č. 3009DDSL000106 o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 2.1.2007 /v znení dodatkov č. 1 zo dňa 31.12.2007, dodatok č. 2 zo dňa 27.6.2008, dodatok č. 3 zo dňa 23.6.2009, dodatok č. 4 zo dňa 26.10.2009, dodatok č. 5 zo dňa 31.12.2010, dodatok č. 6 zo dňa 26.5.2011, dodatok č. 7 zo dňa 9.9.2011, dodatok č. 8 zo dňa 29.6.2012, ktoré boli predložené až po rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 6Co/1085/15-143 /č. I. 152-198/. V zmysle článku 3 , bod 2, písm. g/ predmetnej zmluvy sa dopravca zaviazal poskytovať dopravu na základe požiadavky ošetrojúceho lekára všeobecnej alebo špecializovanej ambulantnej starostlivosti alebo ústavnej zdravotnej starostlivosti. Podľa článku 4, bod 2,3,4,5 a 6 je dopravca oprávnený fakturovať poskytnutú dopravu najskôr po uplynutí zúčtovacieho obdobia a Union zdravotnej poisťovni je povinný predložiť faktúru najneskôr do 10- tich dní po uplynutí zúčtovacieho obdobia. Zúčtovacím obdobím je

kalendárny mesiac. Faktúru je dopravca povinný predložiť v členení podľa druhu zmluvne dohodnutých výkonov dopravy. Povinnou prílohou zmluvy sú dávky podľa dátového rozhrania a prehľad výjazdov spracovaný na základe tlačiva „Príkaz na dopravu“. Union vykoná kontrolu formálnej správnosti faktúry ako i prílohy a ak zistí, že nie je formálne správna, vráti ju do 5-tich pracovných dní odo dňa doručenia na doplnenie a opravu. Union u formálne správnej faktúry vykoná vecnú kontrolu vykázaných dát. Ak Union pri vecnej kontrole zistí výkony fakturované v rozpore so zmluvou, spracuje tieto zistenia do protokolu sporných dokladov a doklad doručí dopravcovi na opravu do 25-tich dní. Dopravca je povinný vystaviť opravený účtovný doklad. Doručením formálne a vecne správneho opravného účtovného dokladu sa považuje faktúra za vecne správnu. V zmysle bodu 7 v prípade nesúhlasu dopravcu so spornými dokladmi má dopravca právo ich reklamovať do 10-tich dní. V zmysle článku 5- kontrolná činnosť, bod 1 Union zdravotná poisťovňa, a.s., vykonáva kontrolnú činnosť u dopravcu zameranú na účelnosť, efektívnosť a hospodárnosť vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia. V zmysle bodu 10 je dopravca povinný poskytnúť revíznym lekárom a iným zamestnancom Union zdravotnej poisťovne, a.s., potrebnú súčinnosť, umožniť im vstup na miesto výkonu kontroly a predložiť im k nahliadnutiu všetky požadované doklady k fakturovaným zdravotníckym výkonom. V zmysle bodu 11, článku 5 predmetnej zmluvy sa za porušenie zmluvy považuje a/ fakturovanie výkonov, ku ktorým, dopravca na požiadanie nepredloží dokumentáciu dokladajúcu ich vykonanie a b/ fakturovanie iných výkonov, ako je uvedené v dokumentácii. Podľa článku 6, bod 2 zmluvy, v prípade, že Union zdravotná poisťovňa, a.s. na základe vykonanej kontroly zistí porušenie článku 5 bodu 11 a zistí neoprávnenosť už realizovaného a uhradeného plnenia, dopravca sa zaväzuje, že Union poisťovni, a.s. vráti takúto neoprávnenú úhradu.

39. Odvolací súd následne posudzoval nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody ako i vznesenú námietku premlčania. Vzhľadom na obchodnoprávnu povahu právneho vzťahu medzi stranami, vznesená námietka premlčania žalovaným v konaní nie je dôvodná, keď nárok na náhradu škody a jeho premlčanie je potrebné posudzovať podľa ust. § 397 OZ. V zmysle tohto ustanovenia začína plynúť 4-ročná premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode alebo mohol dozvedieť, že mu vznikla škoda a kto ju spôsobil. V danej veci vykonal žalobca v zmysle článku 6 zmluvy ako i poukazom na § 6 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach externú revíziu kontrolu, ktorá skutočnosť vyplýva z protokolu o kontrole č. 2011100488 zo dňa 13.6.2011 a to v dňoch 7.6.2011-8.6.2011, keď kontroloval časové obdobie od 16.6.2007- 31.4.2011. Výsledkom kontroly bolo zistenie, že žalovaný vykonával prepravu biologického materiálu bez písomných žiadaniek ošetrojúceho lekára, teda pri prepravách BIO materiálu nebolo preukázané, že táto bola vykonávaná pre účely poisťencov žalobcu. Takéto konanie žalovaného posúdil ako porušenie prílohy č. 3 zmluvy, článku 3 ods. 2, písm. g/ zmluvy, článku IV, ods. 4.6 písm. e/ zmluvy a dodatku č. 6 zmluvy. Dňa 19.9.2011 žalobca prerokoval so žalovaným protokol o vykonaní kontroly a spísal zápisnicu o prerokovaní protokolu č. 2011100488. Žalovaný do zápisnice uviedol, že nesúhlasí s námietkami voči tabuľke č. 2, keď žalovaný ani dodatočne nepredložil žiadne doklady, ktoré by vyvrátili skutočnosti uvedené v prejednávacom protokole. Až týmto dňom, prerokovaním zistených nedostatkov opodstatnenosti, účelnosti, hospodárnosti a efektívnosti vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia, došlo k porušeniu povinností žalovaného a týmto okamihom sa žalobca dozvedel o vzniku škody a o osobe, ktorá ju spôsobilá /v zmysle čl. VI. bodu 6.12 zmluvy je kontrola ukončená dňom prerokovania námietok k protokolu o kontrole s poskytovateľom a spísaním zápisnice o výsledku prerokovania protokolu o kontrole/. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 20.09.2011 začala plynúť 4-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.09.2015. Žaloba, ktorou si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody bola doručená na súd prvej inštancie dňa 27.09.2013, t.j. počas plynutia premlčacej doby a teda nárok na náhradu škody nie je premlčaný.

40. Podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, zdravotná poisťovňa vykonáva kontrolnú činnosť u poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, ktorým uhrádza úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Zdravotná poisťovňa má právo vykonať kontrolu kedykoľvek a bez predchádzajúceho oznámenia. Kontrolná činnosť zdravotnej poisťovne podľa odseku 1 je zameraná na účelnosť, efektívnosť a hospodárnosť vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia, rozsah a kvalitu poskytovania zdravotnej starostlivosti.

41. Odvolací súd s vedomosťou žalobcu o vzniku škody a škodcovi dáva do pozornosti aj ustanovenie § 9 ods. 1,2 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach /uvedené vyššie/, ktoré upravujú kontrolnú činnosť zdravotných poisťovní, teda aj žalobcu. Z ustanovení vyplýva, že kontrolná

činnosť zdravotnej poisťovne u poskytovateľov zdravotnej starostlivosti je zameraná na účelnosť, efektívnosť a hospodárnosť vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia, rozsah a kvalitu poskytovania zdravotnej starostlivosti a na dodržiavanie zmlúv o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Zákonodarca predpokladal nemožnosť okamžitej kontroly tak, ako to namietal žalovaný, na základe ktorej zdravotná poisťovňa uvoľňuje prostriedky verejného zdravotníctva. Za týmto účelom zakotvil ustanovenia o kontrolnej činnosti, ktorou poisťovne zisťujú plnenie zmluvných povinností poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

42. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie založil svoje, v poradí druhé rozhodnutie, riadiac sa uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. novembra 2016, č. k. 6Co/1085/201-143, na aplikácii ustanovení o bezdôvodnom obohatení podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Ako však vyplýva z obsahu spisu, po rozhodnutí odvolacieho súdu, žalobca v konaní predložil Zmluvu o doprave zo dňa 2.1.2007 ako i všetky dodatky /č. dodatku 1-8/, týkajúce sa žalovaného obdobia, keď žalobca kontroloval časové obdobie od 15.6.2007- 31.4.2011, vo vzťahu ku ktorému si uplatnil predmetný nárok.

43. Odvolací súd postupom podľa § 382 CSP vyzval strany sporu na použitie ustanovení obchodného zákonníka /bod 23. -26. predmetného rozhodnutia/.

44. Odvolací súd sa následne zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku na náhradu škody, vychádzajúc z toho, že predpokladom pre vznik zodpovednosti za škodu je porušenie povinností zo záväzku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinností. Zodpovednosť za škodu je objektívnou zodpovednosťou, kde pre jej vznik sa nevyžaduje zavinenie. V súdnej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, ako i zopakovaním dokazovania pred odvolacím súdom žalovaný porušil zmluvné povinnosti, keď v zmysle článku 3.2 písm. g/ zmluvy bolo povinnosťou žalovaného poskytnúť dopravu na základe písomnej žiadanky ošetrojúceho lekára ako i ust. čl. 11 bod a/, keď žalovaný porušil zmluvu, keď fakturoval výkony bez predloženia dokumentácie preukazujúcej jej vykonanie. Predmetné zmluvné dojednania nie je možné nahrádzať harmonogramom zvozu spoločného biologického materiálu tak, ako na túto skutkovú okolnosť poukazoval žalovaný, resp. skutočnosť, že medzi inými zdravotnými poisťovňami bola vzájomná dohoda, na základe ktorej mal žalovaný vykonávať prepravu spoločného biologického materiálu na základe harmonogramu. Je bez právneho významu, keď žalovaný mal dohodu v zmysle vyššie uvedených skutočností s inými poisťovňami, keď v danej veci bol v zmluvnom vzťahu so žalobcom. Z vykonaného dokazovania ani z listinných dôkazov produkovaných žalovaným v priebehu konania nevyplýva, že tento doklad / žiadanky od lekárov/ nahrádzal harmonogram. Pokiaľ žalovaný namietal účelovosť a jednostrannosť vykonanej kontroly, odvolací súd uvádza, že v zmysle článku 5 predmetnej zmluvy si zmluvné strany dohodli kontrolný mechanizmus zameraný na účelnosť, efektívnosť a hospodárnosť vynakladania prostriedkov verejného zdravotného poistenia. Kontrolná činnosť žalobcu vyplýva aj z ust. § 6 a § 9 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, ako je aplikácia predmetného zákona uvedená rovnako v uzatvorenej zmluve.

45. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch povinností. Ide jednak o povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak povinnosť tieto skutočnosti preukázať. Základnými normami upravujúcimi bremeno tvrdenia a preukazovania sú ustanovenia § 132 ods. 1 a 3 CSP v spojení s § 150 ods. 1 a § 151 CSP, podľa ktorých strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenia stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť a pripojiť dôkazy na svoje tvrdenia, okrem pripojenia tých, ktoré nemôže strana pripojiť bez svojej viny. Iniciatíva pri označovaní a pripájaní dôkazov patrí zásadne stranám sporu. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkaznú povinnosť ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť.

Nesplnenie povinnosti tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie procesných povinností o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania, ktorá sa môže meniť a tým môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Uvedené aj pri rešpektovaní tzv. negatívnej dôkaznej teórie, t.j. pravidla, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter, sa zásadne nepreukazuje, pretože na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

46. Odvolací súd s poukazom na formuláciu predostretých odvolacích dôvodov poukazuje na zodpovednosť odvolateľov za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, pričom zdôrazňuje, že nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľov a formulovať namiesto neho konkrétne odvolacie námietky. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

47. Odvolací súd po preskúmaní veci v odvolacom prieskume dospel k záveru, že tvrdenia žalovaného a jeho argumentácia vzťahujúca sa k uplatnenému odvolaciemu dôvodu v rozsahu súdom prvej inštancie použitého procesného postupu, rozsahu vykonaných dôkazov, ustáleného skutkového stavu a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a zopakovaním dokazovanie pred odvolacím súdom neobstojí a uzavrel, že nie sú opodstatnené. Žalovaný okrem všeobecných tvrdení, že aj iné poisťovne rešpektovali vzájomnú dohodu, na základe ktorej rešpektovali harmonogram zvozu spoločného biologického materiálu bez žiadaniek od lekárov na prepravu zo zdravotníckeho zariadenia, nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno, čo má pre neho za následok nepriaznivé rozhodnutie. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu Zmluvy o doprave ako službe súvisiacej s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, na základe ktorej si zmluvné strany upravili vzájomné práva a povinnosti, kontrolný mechanizmus, sankcie. Žalovaný v konaní porušil zmluvnú povinnosť, na ktorú sa zaviazal, teda došlo k porušeniu jeho právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 35.551,88,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 35.551,88,- eur od 01.07.2012 do zaplataenia, ktorá suma predstavuje hodnotu neoprávneného už realizovaného a uhradeného plnenia žalobcom.

48. Odvolacie námietky žalovaného, že na prepravu biologického materiálu bol postačujúci harmonogram zvozu spoločného biologického materiálu, bez potreby predloženia príkazu na prepravu, pričom aj s ostatnými zmluvnými zdravotnými poisťovňami mal žalovaný dohodu, sú nedôvodné.

49. Podľa § 366 písm. d/ CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

50. Podľa ust. § 372 CSP, v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

51. Odvolacie konanie nie je možné považovať za konanie, pre ktoré je vhodné uplatnenie vzájomnej žaloby. Žalovaný v priebehu odvolacieho konania, na nariadenom pojednávaní odvolacím súdom dňa 28.06.2021 podal vzájomnú žalobu. Žiadal, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a súčasne zaviazal

žalobcu na vrátenie zadržanej úhrady za výkony žalovaného v prospech uplatňovaného záväzku a to zo dňa 16.08.2012 /v sume 1.132,20,- eur/ a zo dňa 31.10.2012 /v sume 1.171,61,- eur/. Žalobca po predložení predmetného návrhu vzniesol námietku premlčania a uplatnený nárok neuznal. Odvolací súd uvádza, že žalovaný mal v zmysle § 366 písm. d/ CSP dostatok času, aby si uplatnil nárok proti žalobcovi vzájomnou žalobou, keď konanie začalo podaním žaloby dňa 27.09.2013. Ako vyplýva z listinného dôkazu na č.l.21 a 22, žalobca podaním zo dňa 16.8.2012 oznámil žalovanému jednostranné započítanie časti pohľadávky vo výške 1.132,20,- eur a dňa 31.10.2012 započítanie vo výške 1.171,61,- eur. Žalovaný podal predmetný návrh na vrátenie dlžnej sumy dňa 28.06.2021, pričom žalobca oznámil žalovanému započítanie predmetných pohľadávok oznámením zo dňa 16.8.2012 a zo dňa 31.10.2012, teda žalovaný sa sám diskvalifikoval, keď si vzájomný nárok neuplatnil riadne a včas. Žalovaný mal daný náležitý procesný priestor, aby mohol podať predmetný návrh, preto odvolací súd vzájomnú žalobu v zmysle ust. § 366 písm. d/ CSP, posudzujúc ako prostriedok procesného útoku, v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

52. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

53. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

54. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 14.12.2011 do 10.07.2012 bola v sadzbe 1%.

55. Žalovaný žalobcovi doposiaľ dlžnú sumu nezaplatil, a je preto v omeškaní so zaplatením svojho peňažného záväzku, a to odo dňa 01.07.2012, nasledujúceho po dni od prevzatia výzvy na úhradu dlžnej sumy /výzva zo dňa 22.05.2012 doručená žalovanému dňa 31.05.2012/. Žalobcovi tak popri práve na zaplatenie žalovanej sumy vzniklo podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka aj právo na úroky z omeškania 9 % ročne zo sumy 35.551,88,- eur od 1.7.2012 do zaplatenia.

56. Podľa § 232 ods. 2, 3 CPS, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je 3 dní a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

57. Citované ustanovenie upravuje všeobecnú lehotu na plnenie 3 dní, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť aj dlhšiu lehotu, pričom hľadiskami pre úvahu súdu či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, stanoviť dlhšiu lehotu, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku.

58. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné určiť žalovanému dlhšiu lehotu na zaplatenie dlžnej sumy a to v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku poukazom na výšku sumy, na ktorú odvolací súd zaviazal žalovaného. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že vrátenie žalovanej sumy by ho doviedlo do platobnej neschopnosti a ohrozilo by to poskytovanie zdravotnej starostlivosti, túto tvrdenú skutočnosť nepreukázal, tvrdenia žalovaného zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení. Preto určenie splácania sumy v 12- mesačných splátkach nie je dôvodné.

59. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 88 CSP tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

60. Odvolací súd rozhodol o trovách prvostupňového i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi voči 1/ a 2/, ktorý bol v prvoinštančnom i v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu.

61. O výške náhrady trov prvostupňového i odvolacieho konania žalovaných rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

62. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).